Година 9-та. Цариградъ, 16 Ноемврий 1874. Брой 16.

за читалището „Ара михаилъ“

НАПРѢДЪКЪ

ВѢСТНИКЪ ЗА НАРОДНИ, ПОЛИТИЧЕСКИ И КНИЖЕВНИ НОВИНИ

НАПРѢДЪКЪ *излѣзва всѣка сѫббота. — Годишното спомоществованье е, една Тур. Лира злѣтна. А шестмѣсечното, половина Л. Т. — Вѣнъ отъ Дѣржавата, шесть бел. меджидьета вѣчески ПРЕДПЛАТЕНИ. — Писма неосвободени отъ поща парасѫ и наржчвания за вѣстникъ не сѫдружени съ предплатата си не сѫ приети. — Настоятелитѣ отговарятъ за заплатата и иматъ право да зематъ на петнадесетитѣхъ едно, като сѣбератъ отъ 5 спомоществования на горѣ.*

Подписката на спомоществованията става въ Цариградъ — Агопіанъ Ханъ № 14 при Г-на П. Найденова редактора и притежателя. — Статии и дописки за общепол. лезни и народни работи са вмѣстяватъ съ благодаренье, нъ въ всѣкий случай трѣба да сѫ снабдени съ потрѣбнитѣ си подписи. — За обнародванье на частни извѣстия са плащат два гроша на редъ. — Испращанитѣ статии и дописки за обнародванье, обнародвани или не, назадъ са невращатъ никому.

Спомоществованията почватъ отъ началото на всякой мѣсецъ

ЦАРИГРАДЪ 15 Ноемвр. 1874.

Като благодаримъ на двамата си тукъ събратия заради съжалѣнието, което изсказахѫ върху нещастието, което прѣди нѣколко време постигнѫ и насъ и листътъ ни, — тъй на едногото, който съ прикрита радость изеви скърбьта си, както и на другиго, който употреби него случай да поумножи и тъй скудницитѣ си политический капиталъ, — ний обевявами, че всичкитѣ тѣзи разнородни учтивости, които впрочемъ приехми на приятно-знание, не нарушаватъ онова положение, което сми завзели спрямо нашитѣ партии и тѣхнитѣ явни органи.

Намъ бѣ мило, като виждахми че българската журналистика съчувствува на единъ свой злочесто пострадалъ събратъ, и — може би — въ другъ подобенъ случай, ний не бихми изостанѫли въ доблесть задъ нѣкого отъ събратията си, и даже вѣрувами, че много по искренно и по съ присърдце бихми са завзимали за пострадавшийтъ; — всичко това обаче никога нѣма да ни замаже очитѣ и нѣма да ни отклони отъ пѫтьтъ, който слѣдувами открай. И ний очаквахми отъ събратията си да отдадѫтъ правото тълкуванье на подобно лоаялно изеснение.

Подиръ извѣстното на нашитѣ читатели туй нещастие ний бихми принудени да оставимъ за малко време столицата, като са погрижихми за непрекъсваньето на листътъ си и възложихми, — додѣто трае туй наше отсѫтствие, — главното управление на «Напрѣдъкъ» върху едного отъ нашитѣ достойни сътрудници.

Докато ний са бавихми по вънъ, изникнѫ, както на време сѫ забѣлѣжили това читателитѣ на българскитѣ вѣстници, единъ въпросъ, върху който трѣбваше необходимо да са освѣти българската публика.

Въ тъзи расправа, всякой е забѣлѣжилъ това, подаде причина на безполезни критикувания не нашийтъ листъ. И онзи отъ нашитѣ събратия, който помисли че е дошло време да нажули най силно посътъ на своитѣ противници, въспользуванъ отъ туй благоприятно за него обстоятелство, въ буйностьта на своята ярость забрави тържественно дадената си дума и слѣзе въ ниското поле на личноститѣ.

Докачени частно ний и изобщо редакцията на листътъ ни, виждами са принудени да кажемъ нѣколко думи за освѣтление върху онова безумѣстно подмѣтанье, което са срѣща въ послѣднитѣ два броя на вѣстникъ *Вѣкъ*. Като прави ужь отговоръ на въпроси, които изискватъ едно по безпристрастно и хладнокръвно разискванье, мѫдрийтъ възразитель на «Напрѣдъкъ» казва че съчинителятъ на «Вѣкъ» билъ познатъ, като името му съ голѣми слова бияло въ очи на чело на вѣстника му. Хората не знаяли кой билъ съчинителятъ на «Напрѣдъкъ» и за това услужливийтъ и вѣжливийтъ «Вѣкъ» си струва труда да имъ извѣсти че той билъ единъ ученикъ. Идете подиръ това та не дѣйте казва че съчинителятъ на «Вѣкъ» е заслѣпенъ отъ пъклена злоба и умраза, отъ амбициозна страсть и отъ подло мщение! Ако на чело на «Вѣкъ» било писано името на съчинителя му, то на чело на «Напрѣдъкъ» нѣма ли писано името на неговия редакторъ. Ако ли въ наше отсѫтствие редакцията на «Напрѣдъкъ» е била възложена на единъ сътрудникъ, ученикъ билъ той или не, младъ или старъ, то това ли е главната точка, върху която трѣба да са спирами и да разисквами? Или «Вѣкъ» мисли йоще че ний живѣемъ въ такава епоха, когато читателитѣ не гледатъ на писанното а на лицето, което пише.

Ей, открито казвами това, ний имами сътрудници, имами помощници и млади и стари и за напрѣдъ смѣтами да имами йоще повече. Ний ще употрѣбимъ всичкитѣ си сили за улучшението на своя вѣстникъ; стига само да са улеснимъ и ний ще направимъ това часъ напредъ. Тъй, каквото и да пише «Вѣкъ», ний оставями на читающата публика да сѫди за достоинството на едина и на другия вѣстникъ.

На край, нека кажемъ йоще веднъжь, че ний ще са ограничавами въ сериозното и обстоятелственно разискванье на всички въпроси, безъ да гледами че това щѣло да повдигне жлъчката на тогози или на оногози.

Ив. Найденовъ.

ЕДНА КОСВЕННА ДУМА.

По поводъ на избираньето и припознаваньето на сръбскийтъ Карловачкий патриархъ тука прѣди 2-3 мѣсеца единъ отъ сръбскитѣ вѣстници е исказалъ въ единъ членъ нѣколко кратки но назидателни думи, които ний не виждами за злѣ да приповторимъ на нашитѣ съотечественици, като имъ напомнимъ недавното избиранье на нашийтъ Екзархъ и доста близкото наше положенье въ туй отношение съ онова на народътъ за който е рѣчь.

«Съ този актъ, т. е. съ настаняваньето на сръбскийтъ патриархъ (подкача вѣстникътъ) сключа са врѣмето на *«междуцарствието,»* което никога не са е прѣдставило въ Историята като врѣме споспѣшествующо за унапрѣдваньето и одоброчестяньето на единъ кой да е народъ . . . . Сега вече народътъ има духовенъ началникъ, нѣщо което е желалъ да има . . . И нашата първа дума е да честитимъ на народа това дѣто че патриаршеский му прѣстолъ са въспоставя по единъ такъвъ начинъ, който отговаря на неговитѣ възрѣния и тежнения.

«Втората наша дума са относи на работата а не на лицата.

«Врѣмето на борбата са мина вече: Дано даде Богъ да настане врѣмето на плодоносно и съгласно работянье!

«Нашитѣ братия знаятъ по добрѣ отъ всякого другиго, какъ и колко сѫ назадняли тѣхнитѣ черковни и културни отношения отъ това що са е случило прѣзъ послѣднитѣ години. Въ това врѣме когато всичко около тѣхъ са движеше напрѣдъ, тѣ сѫ стоели неподвижни въ дѣйствителний, а движили сѫ са само въ негативний погледъ; защото борбата ако често и да трѣба да прѣдиде въ позитивнитѣ работи, тя само по себе си йоще не създава нищо; само подиръ нея иде работяньето, което зиде, основава и утвърдява. И туй работянье ги чака тѣхъ сега.

«Колкото способни и да сѫ и колкото напрѣдняли и да са иматъ въ общественийтъ животъ, и да не сѫ по-долни въ умственно положение отъ другитѣ народности въ отечеството си. Това обстоятелство не исключава никакъ потрѣбата да са завзематъ най сериозно за прѣустроеннето и осъвършеньето на училищата си, за уреждане на черковнитѣ и културнитѣ си отношения.

«Юго-истокъ, (казува писательтъ), прилича на единъ склопъ отъ мозаикъ: толкозъ народности живѣѭтъ въ него. Това множество малки народи ще бѫдѫтъ принудени да водятъ двояка историческа борба: е на испомежду си, и е на съ чуждийтъ свѣтъ. И въ едната и въ другата борба, отъ която ни единъ отъ народитѣ на истокъ не ще бѫде исключенъ, всякой успѣхъ и всяка сполука, въ тъзи борба, ще да зависи, измежду друго и отъ културното имъ състояние, като отъ най мѣродатенъ факторъ. Тука физическата сила нѣма да рѣшава, дѣржавното могущество може само за кратко врѣме да рѣши и прѣсѫди борбата: но за всякога и постоянно ще да рѣшава и прѣсѫжда нравственото и културно прѣвъсходство, и народното чрѣзъ него надмогванье. За това който иска щото народътъ, на който принадлежи той, да живѣе дълго и да завземе достойно мѣсто въ Историята, той трѣба да наляга щото всичкитѣ му распокѫсани дѣлове да са въртятъ около онѣзи, които сполучатъ да засадятъ по напрѣдъ полето на културата, полето на народното образование, а къкъ всички скупомъ трѣба неотстѫпно да работятъ около умственното си развитие.

«Сега нашитѣ братия въ Маджарско иматъ свойтъ народенъ Патриархъ: нека [illegible] е Богъ съ него на чело да по[illegible] то с[illegible] отъ тѣзи позиции, на които е та пол[illegible]ставатъ и за по-нататъкъ що личнитѣ [illegible]ласность за народнитѣ имъ интере[illegible]щото врѣмето върви напрѣдъ, и неговото колело може лесно да мине прѣзъ онѣзи които са намѣрятъ окъснѣли. . . »

Сѫщата прѣпоржка можемъ да направимъ и ний на нашитѣ съотечественици и сънародници Българи, като имъ напомнимъ че и ний вече имами народенъ свещеноначалникъ и като имъ забѣлѣжимъ въ сѫщото врѣме че само съ това дѣто да имами Екзархия и Екзархъ не е свършено всичко що е нуждно за оздравение на народнитѣ ни интереси. И ако че приповтарями ний тѣзи сѫщитѣ думи, които единъ чуждъ вѣстникарь говори на своитѣ, то не е че нѣма що да кажемъ отъ себе си, но исками съ това да имъ наумимъ онова убѣдителнѣйше обстоятелство което ни са прѣдстава въ тозь случай.

Сърбитѣ въ Австро-Унгария са намѣрватъ въ едно доста напрѣднало състояние отъ къмъ образованието; тъй що единъ ученъ писатель Нѣмецъ, въ една особна книга, доказва че подиръ Нѣмцитѣ въ тъзи дѣржава, по умственото си положение идатъ тѣ, Сърбитѣ. А когато на тѣхъ може да са говорятъ таквизи думи и да имъ са прѣпоржчватъ сериозно прѣустрояванье и осъвършенствованье на училищата имъ и дрг., то колко повече е нуждно и необходимо за насъ Българитѣ които стоимъ на най нискийтъ степень въ умственото положение отъ другитѣ народности въ дѣржавата която населяваме? — Та ний йоще ни училища нѣмами, а камо да ги прѣустроявами и усъвършенствовами! Ний сми най подирничавитѣ въ народитѣ между които живѣемъ, и за да можемъ да са одѣржимъ като народъ между тѣхъ, не е доста дѣто да имами само Екзархъ, но трѣба съ него на чело да са съвземемъ за уреждането на онѣзи отношения които сѫ прѣдпоставка на всякой здравъ и разуменъ напрѣдъкъ, инакъ колелото на врѣмето нѣма да закъснѣе да настигне насъ закъснѣлитѣ, да мине прѣзъ насъ и да на смаже на вѣки.

Въ такъвъ случай какъ трѣба да цѣнимъ ний тѣзи новопросиявши патриоти, които по цѣли съвършенно своекористни друго и не правятъ освѣнъ всякой день да изваждатъ нови затрудненія на Екзархията, кога съ краскания за настаняване на нови съвѣтници, кога съ побрътвяния за прѣнѣстяньe на екзархийското сѣдалище, та смущаватъ и халосватъ народътъ и Екзархията и не имъ даватъ врѣме да са обърнѫтъ къмъ онова което е сѫществено?

СПОРАЗУМѢНИЕТО МЕЖДУ ЧИТАЛИЩАТА.

Когато на много мѣста нашитѣ читалища разновидно са прѣслѣдуватъ отъ самитѣ онѣзи отъ които са очаква да ги подпомагатъ, когато множина изъ малодушнитѣ членове на тѣзи ученолюбиви дружества въ нашето отечество стряскани отъ кововетѣ и навѣтитѣ на своекористни нѣкои людие, са оттеглятъ и са турятъ въ бездѣйствие, когато много отъ нашитѣ читалища са намѣрватъ въ завѣнѫло състояние, та даже и не мислятъ да сѣдѣйствуватъ както трѣба за распространение на образованието и между наший народъ, ето какво правятъ Гърцитѣ и какви насърдчания проповѣдуватъ велегласно въ срѣдъ столицата отъ катедритѣ на читалищата си и ги обнародуватъ чрѣзъ вѣстницитѣ:

Настоятелството за изучението, отдѣлна комисия съставена отъ грѣцкийтъ филологический въ Цариградъ Силлогосъ, състояще отъ осемь членове, измежду по-първитѣ учени Гърци въ този гралъ, свършви по прѣди тъзь годишното изложение за състоянието на грѣцкитѣ учебни заведения въ областитѣ, съсъ слѣдующитѣ думи:

«Най-главната и най-важната нужда е да има на вънъ по областитѣ пълно

единодушие и взаимно споразумѣние между силлогоситѣ (читалищата) и братствата, на които величайшата полза и неоцѣнимитѣ заслуги къмъ просвѣщението всички припознаватъ и всички провъзгласяватъ.»

Слѣдъ тѣзи значителни и забѣлѣжителни думи, настоятелството въ изложението си привожда такожде пълнитѣ съ значение думи, исказани отъ предсѣдателя на грѣцкийтъ Македонский Силлогосъ въ Сѣръ:

«Отъ день на день наращющийтъ брой на ученолюбивитѣ силлогоси и братства, голѣми били или малки, по-общи или по-частни, прѣдставя утѣшителенъ изгледъ, защото това показва общото рвение на народа къмъ напрѣдъкътъ: първо, защото всяко особно лице осѣща вътрѣшно стремление и вижда нуждата да работи по мѣрата на силитѣ си за подобрение на състоянието на народътъ си и за неговото провъзвеждание; второ, защото отъ туй са вижда че изобщо, всички като сѫ сѫдили по практически, разумѣли сѫ че съ таквозь едно съдружаванье, съ това на система прѣвърнѫто работание на мнозина изобщо възможно е да са извърши и постигне онова което е невъзможно чрѣзъ разединеното работанье, на особни личности, и третьо, защото сѫ съгледали че туй работанье расподѣляно на разни по разни мѣста купове, които водени отъ истий духъ да задирятъ общата цѣль и да си подаватъ братска рѫка единъ на други во всичко, въ това расподѣляние тѣ съставятъ едно цѣло хармоническо и тъй по-скоро и по-лесно постигатъ цѣльта му.

«Окопитванието отъ това на мрьтвило живенье, общийтъ потикъ на напрѣдъ, общото тежнение за да участвуватъ всички въ това духовно дѣйствувание, съсѣщанието и съзнанието въ това което злѣ стои и не удьржимото желание за едно по-добро бѫдуще, това сѫ основитѣ на по-нататашно зиденье, това сѫ елементитѣ които трѣбаше прѣдадѫтъ и да сѫществуватъ испонапрѣдъ. И тѣ за добрѫ честь сѫществуватъ вече и просвяватъ са и олицетворяватъ са въ основанията на читалищата и братствата, само че тѣхното въ единъ редъ гуждание и организирание не трѣба да са отлага и да окъснѣва за твърдѣ много врѣме. — Преосвѣщение и опитъ, добра воля отъ всички и самоотверженность, искренно оцѣнение и употрѣбение на сгодни лица, искренно и братско споразумѣние съ ученолюбивитѣ читалища и братства и съдѣйствието съ тѣхъ ще да ускорятъ испълнението и на тѫзи важна нужда.»

«Тѣзи важни думи, (прилага отъ себе си послѣ пакъ настоятелството), показватъ лишението а вкупѣ и нуждностьта на едно братско и усьрдно съдѣйствие на всичкитѣ ученолюбиви читалища и братства по обширната тѫзи империя.

«И наистинѫ проевяватъ са тукъ-тамѣ бѣлѣзи на едностранчево дѣйствие а йоще и на противодѣйствие, които произлѣзватъ отъ дребни честолюбия, бѣлѣзи на жалостно неприпознаванье на спасителнитѣ онѣзи и за частнитѣ лица и за отдѣлнитѣ тѣла начала на сдружаванието и на дисциплината. А при това безусловна и належаща нужда прѣдстои за да са запишатъ тѣзи начала съ златни букви върху програмитѣ на работницитѣ отъ всичкитѣ тѣзи ученолюбиви тѣла, както за добра честь са виждатъ тѣ да сѫ проникнѫли отъ нѣколкоерѫ- ме насамъ у насъ въ сърдцата- хътъ на частнитѣ лица; нуж- по мнѫ- нашитѣ читалища и голѣмъ по- станѫли жертва. влѣкѫтъ на себе си онова охилеи лири- тийтъ философъ Англичанинъ пролъ въ- но опрѣдѣление на человѣка homo Homini lupus, но да припознаятъ нѣкои частни центрове по епархиитѣ и да работятъ по систематически подъ тѣхното рѫководство.

«Чрѣзъ сдружаванието и дисциплината ний ще можемъ да распространимъ колкото е възможно по-безопасно, по-основно и по-цѣлисходно струитѣ на грѣцкото учение и на неоцѣнимото съкровище на духовната свѣтлина която е наслѣдственно прѣминѫла врьзъ насъ. Чрѣзъ сдружаванието и дисциплината ще да спомогнимъ положително за да отива съ исполински крачки напрѣдъ и да са осъвършенствува подобрението на правитѣ въ днешната наша публика. Чрѣзъ сдружаванието и дисциплината ний доволно има сами себе си да научимъ на истиннитѣ и свещенни наши длъжности къмъ религията, и по-лесно ще можемъ да са боримъ срѣщу многото и подли плевели, които, уви! е разсѣяла отъ години и отъ день на день е вкоренило и вкоренява душегубството на проклетото раздѣление.

«Чрѣзъ сдружаванието и дисциплината, най послѣ ний ще можемъ да отимемъ мрьсотѫтѫ на раздоритѣ, която ни прикачатъ упорно повечето отъ другитѣ народи далечесущии и съ насъ живущии, и до толкозь ще са засилимъ и утвьрдимъ, щото до дѣто да остарѣемъ съ минуванието на вѣковетѣ и прѣди да испълнимъ второто наше послание на този свѣтъ, ще можемъ съ гордость да припѣвами хороводната онѫзи пѣсень на старцитѣ Спартанци.

«Какви бѣхми нѣкога ний юначни юноши» и прѣди да дойдемъ на възрасть въ учение и сила, да извиками съ дьрзновение онова на Лакедемонскитѣ мѫжье въ цвѣтущата имъ врьсть.

«А пъкъ ние какви сми сега въ пъргътъ като сми.

«*Малко врѣме ще са мине и ний пълни съ надѫжда за блиско и славно бѫдѫще*, ще възгласимъ съ въодушевение онова на историческитѣ онѣзи Спартански дѣца, достойнитѣ да са сравнятъ съ голѣмитѣ граждани на най новитѣ години.»

«А пъкъ ний щемъ да бѫлемъ много, много по харни.»

*

Ний нарочно приведохми горнитѣ думи за да посочимъ на нашитѣ читатели и въобще на нашитѣ съотечественици съ какво въодушевение работятъ Гърцитѣ въ полето на народното си унапрѣдванье, и особенно пакъ прѣпоръчвами ги на онѣзи които иматъ честьта да сѫ ченове на нѣкои отъ нашенскитѣ чита- братства, въ тѣхъ тѣ ще намѣ- рятъ онзи урокъ който имъ е най-нуждeнъ, и онова насьрдчванье отъ което са виждатъ лишени. Имами и ний читалища и братства по тѣ мѣрцина сѫществуватъ, както сѫществувами и живѣемъ мѣрцина и сами ний. Дано усилията които гледами да правятъ Гърцитѣ за своето унапрѣдванье да възбудятъ въ насъ едно по-живо съревнованье, съ тѣхъ въ провъзвежданието на народнитѣ ни интереси, а то инакъ както сми са отпуснали и немаримъ никакъ за народното си унапрѣдванье ний нѣма да достигнемъ до нийдѣ и до никѫдѣ, и ще бѫде съ насъ и съ нашата народность и днесь то, което и вчера, и утрѣ тоже което и завчера — «каквато залюляла таквазь и закопала.»

Дописки на «Напрѣдъкъ.»

—o—

ЦАРИГРАДЪ, 12 Ноемврий 1874.

Минѫлата недѣля обстоятелствата не ми позволихѫ да са простирамъ на дълго въ своето писмо. Въ такъвъ случай азъ са бѣхъ задоволилъ да Ви съобщѭ само двѣ новини отъ по интереснитѣ.

Този пѫть имамъ да расправи на читателитѣ си нѣкои впечатления. Азъ Ви евихъ какво впечатлѣние ми направи оставката на Нег. Преосвещенство Свето-Врачанскаго. Колкото повече размислямъ върху това печално явление въ първитѣ стѫпки на наший народочерковенъ животъ, толкозь повечо менѣ ми са жалба дожалѣва и азъ усѣщамъ сърцето си да са облива въ кръвь. Вчера ний бѣхми проглушили свѣта за владици, вчера йоще ний викахми: *да живѣятъ*, вчера йоще ний ги посрѣщахми съ неизказвана радость. А днесь? — А днесь ний сми дошли до тамъ дѣто ги принуждавами да си даватъ оставкитѣ, да са отстлятъ отъ работитѣ и да отчайвами първитѣ опитвания на тѣхната дѣятелность. У кого е голѣмата грѣшка на злото? Кому трѣба да препишимъ всичкитѣ причини, които ни сѫ довели това неповолно състояние? Това сѫ питания, на които тукъ въ Цариградъ чувами хиляди отговори, хиляди разисквания и хиляди възражения.

Причината на злото е въ екзархията, въ съвѣтницитѣ и въ демагогитѣ, казватъ *едни*, които не са благодарѭтъ никакъ отъ всѣки актъ, отъ всѣко дѣло дѣто е нѣмало тѣхний пръстъ, и което не е станѫло споредъ тѣхното непогрѣшимо убѣждение. Причината на злото е у владицитѣ, казватъ други които не искатъ да погледнѫтъ по дълбочко въ сѫщностьта на работата. Причината на всички кривi работи е въ народа, казватъ нѣкои отъ владицитѣ, които сѫ са слисали какъ да си растълкуватъ това непонятно положение, въ което сѣкашъ изневидѣлица сѫ са видѣли блъснѫти.

***

Тъй многообразно и многовидно продължаватъ да тълкуватъ положението на работитѣ тукъ, въ Цариградъ. Между това работитѣ са непоправятъ, злото си остава все зло, ранитѣ си стоятъ все рани, и всичко отива както си е отивало.

Да погледами съ безпристрастно око на работитѣ, да са взремъ внимателно и чисти отъ всѣка задния мисъль въ сѫщностьта на предмета, да са разговоримъ хладнокръвно и да потърсимъ лѣкарство на болката си, това сѫ нѣща които малко ни занимаватъ.

А че това не трѣба да бѫде тъй, всѣки го знае и го признава. Но отъ дѣ да тръгнемъ — тукъ са разногласията, тукъ е камъкътъ на препъванието. Ний отъ своя страна исказахми много пѫти какви погледи имами върху тъзи работа. Но когато са касае до нѣщо важно, то ний сми на мнѣние че повтарянията си иматъ мѣстото.

Радикално като викнѫми въ вървежа на работитѣ ний са убѣждавами че причината на злото е у всички насъ: и у владици, и у общини и въ самия народъ. Сѣкашъ намъ е мило и драго да оставями да отиватъ работитѣ какъ дошло. Сѣкашъ ний имами ужасъ отъ едно нареждение, сѣкашъ най послѣ ний не мислимъ за утрѣшний день. Каква предпина искате да зематъ нашитѣ народо-черковни работи, когато отъ една страна ний нѣмами хора кадѫрни да ги водятъ, а отъ друга когато ний не си давами трудъ да са уредимъ споредъ единъ изработенъ уставъ, който са е одобрилъ по *вишегласие* отъ народнитѣ ни представители въ Цариградъ? Какво добро, какво трайно и какво похвално дѣло може да излѣзе отъ анархията? Подчинението на единъ редъ и приготвянието на кадѫрни хора, — съ други думи науката и просвѣщението, ето лѣкарството на злото, тъй поне както го разбирами ний отъ наша страна.

***

Отъ началото на Ноемврий времето на Театралнигѣ представления са въцарява въ всичката си мощь. Тъй въ столицата отдавна вече имами отворени *Источний Театръ* на Пера, и *Османский театръ* на Гидикъ-паша. Представленията въ тѣзи два театра стават по- ски повечето отъ актьоритѣ и всички актриси, сѫ отъ арменска наредность. *Френский-театръ* са отвори на скоро и въ него сѫ представляватъ таквизъ драми, опери и комедии, които отговарятъ на вкуса на посѣтителитѣ му. Но какъ и да е, а това отваряне на френский театръ са посрѣщнѫ съ въсторгъ отъ *благородството* на Пера, защото бѣще му омръзнѫло шумното и безсвѣстното крѣсканье въ концертитѣ и кафе-шантанитѣ, дѣто невинний посѣтителъ неусѣтно гълта нечистата атмосфера молепсана съ не малко миазми отъ разврать. Ако правя тъзи бѣлѣжка по театритѣ то е за да попитамъ нашитѣ млади въ столицата ще ли сми честити тъзи година да видимъ поне единчко Българско представление както това отиваше всѣка година?

— Ще видимъ. ***

—

ПОДЛИСТНИКЪ

УЖАСНА НОЩЬ.

—

(Расказъ изъ народний ни животъ.)

(Слѣдва отъ 15-й брой.)

IV.

Тя са зовѣше *Славка*, а неговото име бѣше *Цвѣтко*. Цѣло село знаеше за искренната любовь, която бѣ свързала отъ младина тѣхнитѣ нѣжни сърца. Подирь убиванието отъ злодѣйски рѫцѣ на двамата ѝ братя, Славка оставаше една на баща. Баба Стана, добрата дѣдова Драганова ступанка, бѣше я оставила сираче отколѣ и Славка бѣ порасла предъ внимателнитѣ очи на баща си. Тя бѣше сѣкашъ сѫщата добрина, сѫщата кротость и милость въплътени. Изъ нѣйнитѣ уста никога не бѣ чуть да излѣзе лоша хората.

Колкото за Цвѣтка, момъкътъ когото водяше на приводъ дѣдо Драганъ, цѣлото село приказваще че нѣма *денгъ*.

— Добро момче, излѣзе това колибарчи, Стояне, казваше единъ средня пора човѣкъ.

— Прокопсанъ мѫжь ще стане бае Петко, отговаряше Стоянъ.

— Помните ли го добрѣ когато слѣзе изъ *колибитѣ?* Този хлапакъ бѣше обутъ въ небръснѫти цървули и калпакътъ му приличаше на плашило. А сега? гледашъ го като обуло онѣзъ напети кондурки, като накривило онуй-ми ти еришко калпаче, сѣкашъ *изрче*.

— Тъй му било писано, тъй щмерик да стане и станѫло. На Божитѣ особита може да са мѣси човѣшка рѫка нова фабрика въ Лимашъ въ

— Не е тъй то. Тъй му би- ката е еднак но! Нека това хлапе да не бѣше е то и разумно, нека не да си гледаше добрѣ и почтенно дюгенската работа, та азъ щѣхъ да го питамъ него какъ би станѫло зетъ на дѣда Драгана.

— Казвай ти що щешъ, а менѣ не можъ доказа че въ тѣзи работи нѣма Божà намѣса. Но какъ и да е, а работата е че като това колибарче ний нѣмами момче въ селото си.

— И дѣдо Драганъ има право дѣто го е избралъ да го направи свой зетъ.

— Дѣдо драганъ не е можалъ да разбали сърцето на Славка, която обича до нѣмай-кѫдѣ Цвѣтка.

— Дѣдо Драганъ е гладалъ че въ селото ни мѫчно би са намѣрило друго по прокопсано момче отъ цвѣтка. Господъ събира онѣзи които си приличатъ. А Славка и Цвѣтко сѫ като двѣ капки вода.

— Нека имъ е на добъръ часъ, но...

— Но; какво;

— Но не ми са струва че ще са радватъ много; не вѣрвамъ че ще добруватъ дълго време.

— Какво искашъ да кажешъ съ това Стоене, живостно и съ безпокойство попита Петко.

— Искамъ да кажѫ това, за което не само азъ са страхувамъ; за Кѫрджалиитѣ...

— Е, що кѫрджалиитѣ...

— Кѫрджалиитѣ сѫ са заклели че кога да е ще погубятъ съвсѣмъ дѣдовата Драганова челядь. Тѣ убиха двамата му синове, редъ е сега и на Славка...

— Стоене, не дѣй става такъвъ; бѫди по уменъ и таквизъ хорати не дѣй пръска изъ селото.

— Не е моя грѣшка, Бае Петко, изъ цѣло село говорятъ вече за това.

— Стоене, казвамъ ти, на друго мѣсто са пази да отваряшъ таквазъ дума. Знашъ какво ще стане тежко на Славка и на добрия дѣда Драгана, ако стигне до тѣхнитѣ уши тъзи хората.

Като казахѫ това, Стоянъ и Петко са раздѣлихѫ.

Така са говоряше изъ селото за отличнитѣ двама млади, които очакваха съ нетърпенье деньтъ на своята сватба. Този день бѣше дошелъ и азъ ви приказахъ за тържеството което ставаше въ сватбенната вечерь у дѣдовата драганова кѫща.

V.

Вече е онова време по което, както би рекълъ поетътъ са говори много ниско. Наставаше даже часа когато никакъ са не говори. Съ други думи: срѣднощь бѣше отколѣ превалила. Едвамъ бѣ чуть като чуртяхѫ водитѣ и вѣтърътъ като люлѣе горитѣ. Горѣ на небето мѣсечко подаваше презъ облачки блѣдавата си свѣтлина и освѣтляваше макаръ слабо нощната тъмнина.

Въ това време когато всичко живо кротко си спи, когато и кучетата сѫ омърлушени, въ това време двама непознати са озъваха до вратнята на една кѫща въ селото. Тѣ бѣхѫ обивити въ дълги врѣхни дрѣхи. Гѫрдитѣ имъ отскачахѫ отъ силното биенье на тѣхнитѣ сърца. Очитѣ имъ бѣхѫ зачервени и погледитѣ имъ кръвнишки.

ОДРИНЪ (1-й Ноемврия 1874). *Почитаемий Господине Редакторе на в. «Напрѣдъкъ.»* — Ако сте искренни и обичате правото ще побързате да поправите едно не право въ листътъ ви съобщение ужь изъ Одринъ, по което азъ ся обвинявамъ че като сьмь дошелъ въ Одринъ за учитель, оставилъ сьмь този градъ, та сьмь ходилъ да са рѣж по Търново и Трѣвна, разумѣва ся по своя работа и по кефътъ си, безъ да имамъ никаква грижа за повѣреннитѣ мени дѣца и дѣла на общината. Защото това не е никакъ тъй, както са е сторило на пъргавийтъ вашъ дописникъ, и не са стърпѣлъ да научи и разбере работата какъ е, а си позволилъ да пише на приумаца. И първо, не сж никакъ два мѣсеца отъ какъ сьмь азъ заминѫлъ и йоще ма нѣма; но тръгнѫхъ на 16 септ. и завърнѫхъ са въ Одринъ на 26 Окт. а дописникътъ ви не е да не знае че една часть отъ това време е посветена на гроздоберъ, въ което време имаше и самъ онъ своитѣ по кефътъ си расходки, когато азъ не ходихъ да са скитамъ и да са рѣж по кефътъ си, но сьмь билъ пакъ по работа на общината Одринска, на която освѣнъ учитель имамъ тежкото звание да сьмь и дѣловодитель, и заминѫхъ та ходихъ дѣто ходихъ, като са постарахъ въ сѫщото време да не останѫтъ и повѣреннитѣ мени ученици лишени отъ урокитѣ си. Това явно изобличава че съобщението въ листътъ ви колкото са касае до мене, е не само невѣрно но и очевидно злоумисленно.

Азъ не щж да придирвамъ отъ какво движимъ дописникътъ ви искривява свѣдѣнията които ви дава, нито му замѣрямъ за това дѣто въ незнание на сѫщностьта на работата си позволилъ да ма представи такъвъ, какъвто му са е искало, кой знае защо. Не е сега първъ пѫть въ животътъ ми да слушамъ одумвания върху си, но азъ отколѣ сьмь прѣстанѫлъ да уйдисвамъ на умътъ на мойтѣ одумвици и да правѣж маслахать да са оправямъ чрѣзъ вѣстницитѣ. И тука сега това що правѣж не е за мене, но защото таквизи лъжовни и пристрастни свѣдѣния повреждать по сериозни работи, а не просянье милостиня, както блядослови *Вѣкъ*, за това ви досаждамъ съ настоящето си и ви моля да го обнародвате.

Вашьтъ

П. Р. Славейковъ.

—

ПЛОВДИВЪ, 24 Октомвр. 1874. — Настоящата година (врѣмето) е една отъ най злочестытѣ за населението отъ Пловдивскыйтъ санджакъ, а най-повече за Българытѣ. Нашитѣ отъ много години не помнятъ такъвж скудость въ плодородието и такыва усилия и злоупотребления было отъ мултезимджии было отъ другы разны пакостници и нехранимайковци, които вьрлувать свободно и явно като не ся преслѣдувать по строго. Хората ся наплашихж и не дьрзнувать вече да ся жалувать за страданията си на защото всѣкой обаденъ и ненаказанъ злодѣецъ става по-рѣшителенъ и по-отмьстителенъ. Примѣритѣ сж много и всѣкидневни, нъ, за жалость, ный не можемъ да Ви изложимъ единъ точенъ съ опредѣление на мѣстата и имената на злодѣйцитѣ и пострадавшитѣ, а еще и на датата, каталогъ, който да обѣма поне еднѫтж десетж часть отъ станѫлытѣ отъ нѣколко врѣме насамъ злоупотребления, защото не ни е было възможно да държимъ бѣлѣжкы. При все това нека Ви покажемъ поне нѣколко примѣра:

Завчера въ грьцкѫтж Митрополіж държяли три дни подъ затворъ едно Българче което набѣднилъ игуменътъ на Св. Врачевскыйтъ мъ-настырь, че ужь на него былъ ималъ съмнѣние за откраднуванието на единъ камькъ отъ мъ-настырскѫтж чешмж, който ималъ нѣкакъвъ надписъ, и послѣ като го прѣдали на правителството, лѣжи още подъ затворъ. Гьрцката митрополія става хукюматъ и запира хората, нъ за тѣхъ нѣма зарарь, защото не сж Българи. — На 5-й Май (сѫщ. год.), вечерьтж около 12 часа, влизать въ кѫщѫтж на дѣда Миха отъ селото Геренъ около 20 душь разбойници, біять гы, мжчять гы звѣрскы и немилостиво, строшюватъ рѫкѫтж на снахж му и, най послѣ, като имъ зели около 500 л. т., излизать спокойно. Дѣдо Михо толко врѣме продьлжява давіѝтж си, посочихж ся даже и нѣкои лица, нъ работата останж споредъ пословицѫтж: «кой ялъ-ялъ; кой далъ-далъ.» — На 15 Августа (с. г.) уби ся Димитъръ Ивановъ Кичикьолу вѫтрѣ въ Пловдивъ на новѫтж махалж. Хората казватъ че го убилъ Кьоръ Хюсеинъ-оглу Мустафа, на когото ся съпротивилъ да даде и вторыйтъ си конь. «Богъ да го прости». . . Но нѣколко дни прѣди това, едно забтіе отъ гвардіенытѣ на станціѝтж убива единъ Българинъ Павликянинъ (на катунишкѫтж станціж край Пловдивъ), защото послѣдныйтъ нерачилъ да му даде пушкѫтж си, коіѝто предварително былъ му іѝ поискалъ. — Въ първытѣ дни на Септ[illegible] около 16 души разбойници влизать на 11 [illegible] с. п. въ кѫщѫтж на Попа Миноля, [illegible] сѫщото врѣме ся намиралъ по панаиря на Чирпанъ, обрали кѫщѫтж му като му зели и 35,000 грош. пари. — На 30 Септ. въ селото Калекоецъ (Ачь-кюю) Коюн-тепе нах. сынътъ на Кара Аали бея уби съ пушкж Вълка, Българинъ Павликянинъ. Въ селото Поибрене, на 13 Октомвр. вечерьтж на 12 часа, нападнуватъ злодѣйци кѫщѫтж на богатыйтъ ханджія, които убиватъ тримина Българе и нараняватъ около 15 души все па Българе, които гы докарахж тука на кола. На селото Абрашлары (Караджадагж нахіеси) слѣзнѫли нѣкои злодѣйци, отвели въ Балканътъ едно момче, отъ бащата на което като зели 20 т. л. пуснѫли го. Въ селото Умуръ обасж (Гьобса нах.), на 14 Окт. нѣколко мина хайдуты идвать прѣзъ нощьтж и, като подбрали петь-мина чобаны, закарали гы на едно отстранено отъ селото мѣсто и проводили едного отъ тѣхъ до родителитѣ имъ, да имъ испратѫтъ 50 т. л. инакъ ще гы заколѝтъ. Тѣ испълнили желанието имъ, нъ грѣховетѣ не были още доплатени. Кѫръагасж извѣстенъ за това приключение идва въ селото и зема и той по една лира джезай-накдіе отъ сѫщытѣ пострадалци за да бержть умъ да не давать другый пѫть пари на хайдутытѣ, а на Турчинътъ, когото посочили нѣкои отъ овчарытѣ за съучастникъ на хайдутытѣ, като му зелъ 1 ½ т. л. джеза, пуснѫлъ го.— На 17 Окт. намѣри ся убитъ человѣкъ, на имя Костаки, родомъ Гъркъ, въ адатж при кюпріѝтж на кемерътъ въ града. Правителството дьржи подъ затворъ нѣкои овчары и орачи българы, които обадили за намѣрванието на убитытѣ человѣкъ и които сж са намѣрили по нивята за работѫтж си. На 18 Октом. интизабчіята... кондисалъ въ селото Карарейзъ (Копушко) и, като неможѣлъ селскыйтъ кехая да угоди изеднѫжь на волѝтж и на серсемлика му, билъ го до смьрть. — Прѣди шесть-мѣсеци, въ селото Мурсалково, нападать еднѫ нощь злодѣйци на чобанытѣ въ горѫтж съ намѣрение да уловѝтъ двѣ момчета на чорбаджіптѣ, които сполучили въ нощѫтж темнинж да избѣгнѫтъ. Злодѣйцитѣ поискали да мжчатъ другытѣ чобанчета за да обадѝтъ избѣгнѫлытѣ и станѫло силно сблъсквание между двѣтѣ стрьны. Като се разсѫмвало утрѣньтж намѣрилъ ся убитъ единъ отъ хайдутытѣ и 2-мина ранени отъ овчарчетата. Послѣднитѣ заедно съ другытѣ си другары обадихж на правит. въ Чирпанъ за случкѫтж, нъ тѣ си испатихж, а и до днесъ единъ отъ тѣхъ лѣжи въ тукашнытѣ затворници. Отъ изложението на тыя нѣколко примѣри може да направи чело вѣкъ заключеніе както и всичкы хранимъ надежды че, извѣстено царското правителство за лошото положеніе въ което са намирать вѣрнытѣ поданици които, преди всичко и при най-голѣмѫтж си скудость, бързать и всѣкакъ ся трудять да си платѝтъ единъ часъ по-скоро даньтж на царя си ще земе потрѣбнытѣ мѣркы за поправленіе на злото, което отъ день на день попива жизненнытѣ силы на народа.

—

СѢРЕЗЪ, 25-й Окт. 1874. — Съ прѣминѫлитѣ си двѣ писма Ви явихъ отчасти за градскитѣ ни и въ околностьта работи, които са касаятъ до общийтъ редъ въ слѣдбена часть: злоупотребленията, убийствата и нѣщо за народнитѣ ни работи. — Днесь ще ви явж нѣщо и отъ грьцкитѣ тукъ и въ Драма дѣла.

Когато епископътъ (Сѣрский) са испрати отъ тукашнитѣ еллинствующи за да помири братията имъ въ Драма, които сж възстанѫли единъ [illegible] въ другий — еднитѣ да защищаватъ вла[illegible] *Дъвани* си, другитѣ да го гонятъ, тукашнитѣ [illegible] ощи докарахж работата до тамъ, [illegible] подайж единъ епископъ да помири [illegible] патрици не ще сж въ [illegible] ги предуматъ поне за минута да [illegible] чуятъ що има да имъ предложа[illegible] за миръ тѣзи св. отци. Работата е стигнѫла до тамъ щото и кървави глави, разцѣпени на-двѣ отъ нѣколко врѣме насамъ висятъ на хюкюмата и искатъ да са докаратъ противницитѣ имъ.

Вамъ е извѣстно още отъ лани че еллинствующитѣ сж раздѣлени на четири лагера, и всѣкой единъ отъ тѣхъ има позицията си срѣщу другийтъ, и всѣкой единъ гледа да съсипе противника си. Отъ това излѣзва дѣто и учителитѣ, всѣкой единъ служи на по единъ лагеръ.

Завчера на 22-й того единъ отъ учителитѣ, на име Божанъ, който е свьршилъ прѣди година наукитѣ си въ столицата на славната Елада, и който са доведе тази година за главенъ учитель отъ единий лагеръ, този Божанъ, казвамъ, като бѣше излѣзналъ реченний день на расходка вънъ изъ градътъ, нападна са отъ двама други учители, принадлежащи на другъ лагеръ, които го бийватъ добрѣ дору му разцѣпватъ и главата. «Хакъ му е» ще кажатъ, безъсмнѣние вашитѣ читатели; «що търси Божанъ между внуцитѣ на Тукидида и Демостена?» Работата е сега на хюкюмата и да видимъ какъ ще са свьрши. Онова обаче което привлича най много вниманието ни е: какъ при толкозъ противни една на друга партии еллинствующето тука население намѣрва врѣме да прави толкозъ пакости и на възраждането на нашитѣ тукъ братия, училището на които страшно е да не остане, слѣдъ Димитровъ день, подъ ясното небе, като имъ препятствува четворожгълно въ дирянето на друга кѫща за училище. А и незнамъ по кои причини тѣ оставятъ досегашната.

Отъ тѣзи, г-не редакторе, що казахми горѣ, виждате че не сж само нашитѣ учители, които са бятъ и влачатъ по хюкюмата, но има и други, като тѣхъ, въ кратунитѣ на които мѣтятъ синигери. Не е ли учителска почтеность това явленье? * *

—

РѢСЕНЪ. — Между другитѣ разбойничества за които ни пише дописникътъ ни, расправя и и за едно случайно станало убийство въ времето когато писалъ писмото си. Между селата Бѣла-църква и Цари-дворъ, близо до Рѣсенъ, двонца пѫтници които ся вьрщали отъ Царигрѣдъ, нападнати на 24 Октоврий часътъ по единъ вечерьта, отъ разбойници, освѣнъ че имъ дали и дрехитѣ отъ гърбътъ си но и единътъ отъ пѫтницитѣ станалъ жертва на безчеловѣчната имъ ярость, не за друго освѣнъ защото дързнѫлъ да произнесе нѣколко оправдателни думи.

ПОЛИТИЧЕСКИ НОВИНИ.

—

РОССИЯ И ГЕРМАНИЯ.

Единъ телеграмъ изъ Берлинъ извѣстява, че канцлерътъ на русската империя князь Горчаковъ въ пребиваньето си въ тойзи градъ убѣдително говорилъ въ едно събрание какъ европейскийтъ миръ ще са одьржи за много години. «Едно такова увѣряванье отъ страна на единъ мжжь, който знае всичкитѣ тайни на висшата политика и на дипломацията, (казва единъ отъ мѣстнитѣ вѣстници,) има безъ съмнѣнье голѣмо значение и важность, и любителитѣ на мирътъ могжтъ да почувствуватъ отъ думитѣ на князя Горчакова величайше удоволствие и радость. При всичко това, всякой може и праведно да попита: когато мирътъ въ Европа е за дълго време осигуренъ, когато най провѣщѣлитѣ въ европейската политика человѣци увѣряватъ че мирътъ нѣма да са наруши, тогава защо сж тия обржжвания отъ великитѣ сили; защо са увеличава числото на войскитѣ и ставатъ толкосъ военни разноски; защо са е заповѣдало особенно въ Германия преобразованието на всеобщата гражданска гвардия, чрезъ което са поставятъ подъ расположението на императора всичкитѣ на възрастъ мжжье, които не влѣзватъ въ редоветѣ на дѣйствителната войска и на народната гвардия, т. е. близу три милиона человѣци? Ако тия увѣрявания отъ страна на знаменититѣ политически мжжье са изказватъ щото да вдъхнѫтъ на народитѣ убѣждението за опазванье на мирътъ, то туй убѣждение не би ли са образувало по здраво и по общо, ако вмѣсто прости думи са дадихж по дѣйствителни увѣривания, като са напустнѫтъ отъ да налягатъ толкосъ за обржжваньето великитѣ сили? Прѣсни сж йоще въ ушитѣ на европейската публика думитѣ, които Императоръ Вилхелмъ бѣше изрекълъ при отваряньето на германския съвѣтъ, като казалъ, слѣдъ като препоржчилъ на представителитѣ военнитѣ проекти на правителството си, че ако враждебнитѣ чувства на нѣкои си бихж са изказали и съ дѣла, то цѣлъ германский народъ и неговитѣ владѣтели сж, въ каквото и да е време, готови да са съединѝтъ съ него за да защитѝтъ правдинитѣ и честьта на империята. Тѣзи явни и токо-речи заплашителни думи, съ които ненадѣйно е свьршилъ словото си германскийтъ Императоръ, приложени на проектътъ за всеобщата гвардия, който проектъ ще са разисква тия дни отъ особита комисия, произведохж въ Европа такива безпокойствия, щото праведно можемъ да се съмнѣвами, че увѣряваньето на князя Горчакова за дълговременното опазванье на мирътъ ще бжде достатъчно да распръсне тѣзи безпокойствия.»

ТУРЦИЯ.

— Князь Бисмаркъ, казва единъ телеграммъ изъ Берлинъ отъ $^{8}/_{20}$ т., увѣрилъ посланника на В. Порта Аристархи Бея, когато послѣдийтъ съобщилъ на германския Канцлеръ извѣстното съобщение на В. Порта за търговскитѣ погодби съ дунавскитѣ княжества, че тѣзи погодби не ще доварятъ никакъвъ вредъ на политическата киріархия на Н. В. Султана върху дунавскитѣ княжества. По новитѣ европейски вѣстници казватъ че кабинетитѣ вѣнский, берлинский и петербургский отговорили вече на съобщението на Н. В. Арифи Паша, че и тритѣ сили изказватъ сѫщото мнѣние, което бѣхж съобщили на В. Порта чрезъ драгоманитѣ при тукашнитѣ свои посолства,

---

— Време е, продума единътъ отъ непознатитѣ.

— Чакай малко продума другийтъ и гуди ухо на вратната като слушаше да разбере има ли нѣкой шумъ. Време е, каза той и излека съ пръститѣ си почука на вратата.

Облѣченъ въ бѣли беневреци, наметнѫтъ съ джамаданъ напъстренъ съ червени шийрити и наложенъ съ фесъ, привързанъ съ бъсма — съ такова облѣкло бѣ човѣкътъ, който на сѫщий мигъ са исправи до вратната.

— На време дойдохте, продума човѣкътъ съ джамадана.

— Разотидохж ли са всички?

— *Чоктанъ!* (отколѣ).

— А когато минѫхми каква бѣше тъзи врѣва, която са дигнж. Усѣтихж ли че сми ний?

— *Коркмаинизъ* (небойте са). Едни пошепнѫхж: това сж кѫрджалии, но *бакжнѫзъ кейфинизи;* домакинътъ е юнакъ и той ги насърчи. Този човѣкъ побѣлѣ отъ теглила, но главата му не са е йоще навела

— *Иншалахъ бу гедже*, (ако ще господъ тъзи нощь), продумахж и двамата.

— Иншалахъ, повтори човѣкътъ съ джамадана. Но хайде, не дѣйте са вече бави. Обѣщанното си не дѣйте забравя само хж!

— Думата ни е дума, казахж двамата непознати и свалихж връхнята си дрѣхж. Тогазъ са видѣ че тѣ бѣхж обржжени отъ главата до петитѣ.

— Вървете подирѣ ми.

Тѣ тръгнѫгж и влѣзохж въ двора. Когато стигнѫхж вѫрвящецъ по пръсти до кѫщната стрѣха, то водачьтъ им[illegible] сичостави за малко и възлѣзе по стълбата го[illegible]

VI.

Читательтъ ни са е вече сѣтилъ кои сж и какви сж двамата непознати, че това бѣхж онѣзи сѫщитѣ двама кѫрджалии, що преминѫхж вечерьта по край дѣдовата Драганова кѫща, че тѣ идяхж на това сѫщо мѣсто за извършванието на нѣкоя злодѣйска работа. Но кое бѣше това третьото лице съ джамадана, което дойде да имъ отвори вратната, което имъ ставаше водачь и което безъ друго бѣше тѣхенъ съучастникъ?

Това третьо лице бѣше арнаутинъ, пѫдарь (коруджий) на селото. Като такъвъ той можаше да посѣщава всѣка кѫща, да изучва всички прѣходи и вратни и да знае много тайни на селянитѣ. Това го знаяхж кѫрджалитѣ и тѣ бѣхж го привлѣкли на своя страна. Тѣ го били подкупили за единъ чифтъ ботуши и за единъ силяхлѫкъ, съ това условие че той ще имъ спомогне въ тѣхната работа.

Пѫдарьтъ бѣше презрѣлъ всичко за да свечели обѣщанното, което бѣше единчката му мисъль. Съ раступтѣло сърце то [illegible] очакваше разотиваньето на сватта пол[illegible] Ожиданний часъ настанж и до[illegible]личнитѣ [illegible]сти го бѣхж намѣрили.

може [illegible]та кѫрджалии стоехж долу подъ под[illegible]ата и всѣка секунда отъ бавеньето на пѫдаря бѣ за тѣхъ годишно пространство.

— *Бирадеръ* (мой брате), казваше единътъ, чудно безспокойство ма обзема въ тъзи минута и ако би ма послушалъ, то азъ щѣхъ да ти са помолѝ да оставимъ за други.....

— За други пѫть, може би искашъ да кажешъ. Но ти забравяшъ нашата клѣтва; но ти забравяшъ обѣщанията, които дадохми на наший главатаръ.

— Ако оставимъ за други пѫть тъзи работа, нема нашата клетва са престъпва; нема нашитѣ обѣщания ще липсатъ?

— Бирадеръ, у тебе види са нѣма кѫрджалийско сърце, или пъкъ чернитѣ очи на българката го сж завладѣли. Имашъ право, и азъ колкото пѫти съмъ я виждалъ сърцето ми са е раступквало.

— Шегата на страна; думата ми е че тъзи вечерь е по опасно за насъ отъ всѣки други пѫть. Кой знае да ли сж заспали всички подирь толкозъ шумни веселби!

— Валлаха (ей Богу), бирадерь, анжакъ тъзи вечерь ний трѣба да завършимъ своята работа, ако исками да приемемъ и по едно *ашколсунъ* отъ главатаря си. А знаешъ ли какъ ще помнятъ и ще приказватъ за насъ селци.

— Какъто помнятъ и приказватъ за всички нощни разбойници и злодѣйци.

— Нее то тъй; Бога ми ти казвамъ, всѣки ще са почуди на нашата сърченность, на нашата юнащина. Всѣки ще рече: Тѣ сж били чудни юнаци, като тѣ сж са наели да дойдѫтъ първата нощъ въ собата на младоженцитѣ. И помежду кѫрджалитѣ има хора, отъ които человѣку трѣба да трепне. . . .

— Истеръ истемесъ, трѣба да са върви напредъ, пошепна другий, който усѣщаше едно безпокойство, единъ непонятенъ страхъ. *Ужасно ще бжде тъзи нощь*, каза той на високо за да го чуе приятеля му. *(Слѣдва.)*

йоще и, че постоянствуватъ въ рѣшението си да сключватъ направо съ Румѫния търговски погодби, като повторително обаче увѣряватъ че почитатъ кирияршескитѣ права на В. Порта и че сѫ рѣшени да не докачатъ ни най малко сѫществующийтъ на Истокъ политический редъ. До колко сѫ точни тия свѣдѣния, йоще не е извѣстно. Но за вѣрно са сматря това, че тритѣ сѣверни сили въ тойзи въпросъ сѫ са водили просто отъ своитѣ търговски интереси и че намѣрението имъ да сключватъ направо съ дунавскитѣ княжества търговски погодби нѣма никакво политическо значение.

Отъ друга страна, изъ Парижъ телеграфисватъ отъ $^{12}/_{24}$ Ноемврий слѣдующето:

«Извѣстяватъ отъ Берлинъ че понеже Турция са вижда да са е увѣрила за опазваньето на парижкийтъ трактатъ, то силитѣ Россия, Австрия и Германия нѣма да отговорятъ на съобщението на Аарифи паша отъ 23 Окт. за търговскитѣ погодби съ Румѫния.»

Туй извѣстие опровергава по-горитѣ свѣдѣния, освѣнъ ако са земе че отговорътъ е станѫлъ устно само, както са и предполага.

ИТАЛИЯ.

Прочутата сиромашия на *Гарибалди* занимава италиянския народъ и печата. *Сентинелла Гарибалдина* обнародва едно писмо отъ генералъ Фабрици, тисещеначалникъ на волинтирскитѣ чети, което казва че билъ натоваренъ на два пѫти отъ страна на правителството, да покани Гарибалди за да остане въ войската съ най-високъ чинъ, като приеме и платката на тъзи служба, макаръ че не зема дѣйствително участие въ нея. Споредъ Фабрици пакъ, генералъ Куджия, нѣкога министръ на войната, билъ подпесъ на Гарибалди единъ чинъ въ Сявойский табуръ, чинъ, който заслужва съревнования.

Гарибалди отказалъ всички тѣзи приноси «по причина на чиста деликатеция.»

Той е отправилъ доктору Риболи слѣдующето писмо:

«Да са простирамъ споредъ чергата си, това е правилото което всѣкоги положихъ въ дѣйствие отъ това време когато всичкото мое богатство състоеше отъ една риза подъ сѣдлото на коня ми, въ Америка, до минутата когато станѫхъ диктаторъ на двѣтѣ Сицилии въ Кастели.

«Азъ не ще искамъ прочее нищо а особито никаква помощь за моя честь. Когато търговското западанье на моитѣ двама синове даде случай по вѣстницитѣ да припомнятъ че не бѣхъ богатъ, извѣстието което направихѫ даде доктору *Рое де торсито* идеята да ми поднесе една сумма, която азъ немислихъ че трѣба да приемѫ.

«По тѣзи пари не дадохѫ, на Джонъ Андерсонъ изъ Ньов Йоркъ, безъ предварително извѣстие, ми испроводи една расписка до Родчилда съ 5,000 златни лири.

«И тъй азъ не приемамъ помощъ и оставамъ

Весъ Вашъ

І. ГАРИБАЛДИ.

РАЗНИ НОВИНИ.

— Н. Имп. Величество Султанътъ далъ заповѣдь да зематъ изъ неговата касса двайсетъ хиляди лир за да са испроводятъ на гладнитѣ въ Анадолъ. Първий явериинъ на Султанътъ е натоваренъ да отиде да занесе това количество въ Енгюръ, отъ дѣто ще са распореди на различни мѣста споредъ потрѣбата и страданията отъ гладътъ.

— Минѫлийтъ вторникъ Н. Бл. Екзархътъ ходилъ на В. Порта и са разговорилъ на дълго съ министра на външнитѣ работи.

— Казватъ че Серкизъ Бей, архитекторътъ на Императорския палатъ зелъ отгорѣ си построеньето на новата джамия при Бешик-ташъ за сто и три милиона гроша: въ туй количество пари влѣзватъ и 70-тѣ кѫщи които ще са построѝтъ около религиозного здание. Ако е истина че тъзи джамия ще бѫде и по-голѣма и по-богато украсена отъ Сюлеймание, реченото количество не е твърдѣ голѣмо. «Басѫретъ» казва че тѣзи пари щѣли да са земѫтъ отъ частната касса на Н. В. Султана.

— Повиканъ е на сѫдъ и ще бѫде сѫденъ днесъ въ министерството на полицията редакторътъ на уничтоженийтъ листъ «Progres d'Orient» защото извѣстилъ за уничтоженето на реченийтъ листъ и направилъ върху това нѣкои бѣлѣжки неблагопристойни за Н. Вис. Великий Везиръ. Адвокатинатъ на В. Порта г-нъ Парнисъ Ефенди ще прѣдставлява въ сѫдилището Н. Вис. Хюсеинъ Авни Паша.

— Н. Височество Великий Везиръ, Хюсеинъ Авни паша ходи минѫлий понедѣлникъ въ Императорский медицински университетъ. Великий везиръ присѫтствувалъ на нѣколко лекции и посѣтилъ университетский музеумъ, и другитѣ медицински кабинети: анатомический амфитеатаръ, лабаратоаритѣ химически и физически, и болницата. Н. Височество останѫлъ доволно благодаренъ отъ това си посѣщение.

— Споредъ телеграфическа изъ Школра извѣстия, главнийтъ управитель на тъзи область Ешрефъ паша сполучилъ да хване и други нѣкои отъ зевшитѣ участие въ кървавитѣ сцени на Подгорица. Числото на хванѫтитѣ обвинени до сега възлазя на 24 души, които наскоро ще почнѫтъ да са сѫдятъ.

— Грьцкитѣ вѣстници пишахѫ по прѣди че Одринскийтъ Грьц. владика като са вращалъ отъ Европа прѣзъ Варна, установилъ са въ тозн градъ за малко като гостъ на Варненскийтъ грьцки владика, който живѣялъ въ мънастиртъ св. Димитръ, и посѣтилъ училищата грьцки въ Варна, и други йоще нѣкой посѣщения направилъ за да попасьрчи завинѫлийтъ Елинизмъ на Варненскитѣ гагаузи, които отпадавши духомъ неможали вече да съставятъ димогеронтия, нито епитропи на училищата си да изберѫтъ. Търговското грьцко Читалище въ Варна, което сѫществувало отъ 1863 са растуряло и зданието му са прѣвърнѫло на просто кахвене. А какъ отиватъ Българскитѣ учебни заведения въ този градъ? —

— Учителитѣ отъ голѣмото грьцко народно училище са оплакватъ че страдали голѣмо лишение отъ заплатитѣ си, защото училищного настоятелство не пристоявало да събере ки ритѣ отъ мушиитѣ въ Бессарабия, кои[illegible] скийтъ посланникъ билъ казалъ че [illegible] по минѫ-дадѫтъ. — Дѣто ще са каже, че [illegible] голѣмъ народно голѣмо училище [illegible] станѫли жертва. тоянние отъ къмъ финанцитѣ отъ [illegible] леди лири. малки народни училища, а йоще и на[illegible] въ [illegible] на грьцкитѣ училища види са да не зна[illegible] нѣкои лесними, които знаятъ нѣкои настоятели Българи по лесно да са издѣлжаватъ на учителитѣ.

— Великата черкова все йоще кове нови черковни титли. Тя исковала и дала на гьорджанскийтъ владика титлата «*Екзархъ на всичка горня Македония*» а при това казуватъ унищожила титулътъ на костурскийтъ владика «*Екзархъ на всичка древня България*». Но да ли съ това ще унищожи и живущи тѣ въ тъзи епархия Българи?

— *Кѫдѣ мѝрятъ Гьрцитѣ.* — Споредъ както гръцкитѣ вѣстници извѣстяватъ, комисията за наименование на улицитѣ въ Атина рѣшила да са промѣнятъ имената на нѣкои отъ голѣмитѣ улици съ други по-сгодни и съгласни съ въспоминанията отъ историята на бащитѣ имъ. И тъй между имената които имали да са турятъ на разнитѣ улици, освѣнъ имената на по главнитѣ юнаци отъ въстаньето грьцко, прило са да са турятъ и имена които иматъ не посредственно сношенье съ Историята не само на Атина но и на всичка Грьция, (подъ което име разбиратъ тѣ тука всичкий Балканский полуостровъ) отъ древнитѣ, среднитѣ и новитѣ времена. Тъй на пр. рѣшило са една улица да са нарече «Дексиппова,» името на воеводата, който въ III-то столѣтье отблъсилъ Готитѣ отъ Атина; друга Улица на «Никифора Урана,» който военачалствувалъ и разбилъ Българитѣ при рѣката Сперхия; третя пакъ улица да са нарече по името на Василий Българоубиеца,» който влѣзълъ тържественно въ Атина слѣдъ поражението на Българитѣ и др.

Но тѣзи наименования не правятъ толкозъ честь на смисленостьтѫ на нашитѣ християнски учители, и едновѣрни братья; тѣ сѫ забравили, види са, най-важното историческо лице отъ среднитѣ вѣкове. Тѣ безъ друго трѣба да нарекѫтъ нѣкоя улица по името на онзи си славенъ воитель, на когото коронясаната глава е минѫла на такъвъ честь не само да бѫде носена на вила, но и да служи йоще като чаша за черпанье на умразнитѣ тѣмъ български владѣтели.

— Бѣше са расчуло че грьцката патриархия намислила да иска отъ царското правителство единъ заемъ отъ 20 хиляди лири. Курьерътъ като извѣстява това прави нѣкои доста умѣстни бѣлѣжки. Паритѣ, отъ които иска на заемъ патриархията, казва Курьерътъ, сѫ пари или отъ данъкъ или отъ заемъ, които ще плати пакъ населението. На вѣрно населението не би пристанѫло да стане такъвъ заемъ. То би казало че плодътъ отъ тѣхний потъ може да са употреби много по съ полза, и, като жали за сиромашията на грьцката патриархия, мисли че помежду грьцитѣ има доволно банкери които бихѫ ѝ помогнѫли. Ако хазната би трѣбало да дава 20,000 лири то щѣше да бѫде най добро ако са даляхѫ на жителитѣ по областитѣ, които са опустошаватъ отъ глада или нѣматъ зърно за посѣвъ.

Ако вселен. патриархия са намѣрва [illegible] особитѣ [illegible] ма сиромашия, то това е станѫло [illegible] нова фабрикѫ[illegible] е не умѣла да исте приходитѣ [illegible] въ Лиманъ въ [illegible] кривъ освѣнъ товаи ако тѣзи приходи ѝ [illegible] но намалели отъ нѣколко години насамъ [illegible]

— Единъ руски вѣстникъ извѣстяваше че двѣ Черкески, които свършили наукитѣ си въ Киевския Университетъ, завьрнѫли са въ отечеството си съ дипломи че свършили медицина и сѫ доктори. — И Черкескитѣ вече ставатъ доктори съ дипломи, а по много мѣста йоще въ нашето отечество морятъ хората янелийскитѣ билери.

СДРУЖАВАНИЯТА.

«Въ Англия, дѣто народътъ не може съ прикѫтванията и спистяванията си да купи както по другитѣ мѣста, едно малко пространство земя или акция, и дѣто сиромашията са е развила до степень за невѣрванье, духътъ на сдружаваньето е прораслъ и е взелъ безбройни размѣри. Тъкмо прѣди 100 години, сир. на 1774, долний парламентъ за прьвъ пѫть е одобрилъ единъ законъ за взаимноспомагателни компании, но въ горний парламентъ Лордоветѣ нерачихѫ да го подтвърдятъ съ одобрението си и да го направятъ държавенъ законъ. Но при това, ако и да го направятъ законъ, съставяньето на компании отивало постоянно на прорасванье, и споредъ както по прѣди бѣше прогласилъ въ парламентътъ министрътъ на финанцитѣ, въ Англия сега за сега има четири милиона души, които са интересуватъ въ компании, които управляватъ 12 милиона лири стерлини.

Това число показва най-явно че среднитѣ и работнитѣ разреди на жителството разбиратъ потрѣбностьта на сдружаваньето; но колкото забѣлѣжително ако и да е туй число, то не благодаряло нѣкои, защото като го сравняватъ съ онова прѣди 1851 намѣрватъ че напрѣдваньето е твърдѣ малко. — Споредъ званични статистически свѣдѣния на 1851 броели 14 хиледи компании съ капиталъ 160 мил. франки и съ годишенъ приходъ 70 милиона франки. По онова врѣме, на 1851, членоветѣ на компанитѣ възлѣзвали на 3,032,000, когато днесь слѣдъ истечението на цѣли двадесеть години тѣ наброяватъ едвамъ 4 милиона.»

ПОЛЕЗНО УЗАКОНЕНИЕ.

Поради голѣмото злоупотрѣбение въ пушеньето, или както го казвами, тютюнь пиение, въ Швейцария, правителството издало заповѣдь чрѣзъ която са запрѣтява на младъ който не е навьршилъ 18-та година на възрастътъ си да пуши. Онѣзи които би прѣстѫпили тъзи заповѣдь ще да са наказватъ съ тежка глоба, ако ли са повьрне пакъ да пуши, и съ запиранье.

Книжевни вѣсти.

⁂ Излѣзла е 21 книжка отъ Повременното Списание Читалище, която обема доволно интересни статийки. Между другото ний прочетохми съ особито внимание писмото на Н. Пр. Свето-Пловдивски до учителитѣ въ епархиятѣ си. Това писмо ни са видѣ май тъмно и неопредѣлено. Чрезъ него на господа учителитѣ са препорѫчва религиозното образование и въспитание на младитѣ. Препорѫчва имъ са преподаваньето на Катихизисъ и на черковна История. Разбирами, но не разбирами за кои ученици става тъзи препорѫка. Ний мислимъ че Негово Преосвещенство щѣше да стори по добрѣ ако помоляше при това по-свѣснитѣ и развити учители и свещенници да проповѣдваха въ черкова или въ други събрания словото Божие и да назидаваха народа.

Споредъ насъ по тозь начинъ би са постигнѫло по-прѣко и по-умно религиозното и нравственно образование.

⁂ Въ Свищовъ са е съставило *Учителско Книжевно Дружество* «Напрѣдѣкъ.» Това дружество има за цѣль издаваньето на различни учебници. Ний ржоплещемъ на похвалното дѣло на добритѣ учители въ Свищовъ. За сега дружеството издава обевление за учебникъ по *Ботаниката* отъ Г. Белчева. Тутакси подирь Ботаниката щѣло да са тури подъ печатъ и Зоологията. Господа спомощницитѣ трѣба да предплатятъ по четири гроша за първата книжка: Ботаника.

⁂ *Сее-Коо-Цвен-Хоо* е едно таквозь издание което чрезъ исполинския си размѣръ надминава всѣко подобно предприятие, предприемано до днешенъ день въ различни държави на свѣта. То е едно китайско списание, което като са свърши ще обема не малко отъ 160,000 тома. Сее-Коо Цвен-Хоо има образъ на Енциклопедия, която са започена изъ най-напредъ отъ Императора Киен-лонгъ, къмъ срѣдата на 18-тия вѣкъ, и който на 1773 повѣри тъзи работа на единъ отборъ-мѫжье учени и книжовници.

Презъ истеклото столѣтие са издали 78,716 тома. Отъ туй число 7,353 тома са отнасятъ на богословскитѣ науки; 2,122 приказватъ за четиритѣ класически списания на Китай за музиката; 21,626 сѫ по историята, а 47,604 останѫли тома са занимаватъ съ философията и наукитѣ.

Всичкитѣ върховни владѣтели, които сѫ царували единъ подирь други въ Небесната Държава били сѫ обиколени отъ книжовници и списатели. Сегашний императоръ има една библиотекѫ отъ 400, 000 тома, и той е далъ заповѣдь да съберѫтъ всички поеми, писани подъ [illegible] отъ династиитѣ, за да са обнародватъ отъ тѣхъ до 200 тома. Книжната търговия е много развита и книгитѣ са продаватъ много ефтино въ Китай: Напримѣръ, едно историческо съчинение отъ 24 тома не струва повече отъ четира франка, около 20 гроша.

РАЗГОВОРКИТѢ
отъ
Звѣздана.

Миропомазаното Чадо.

⁂

Втората сцена е на Островчето, *което гордо издига чело въ пропонтидата.* Салата е богатоукрасена; на дѣсно масса покрита съ великолѣпенъ шитъ платъ. Една опнѫта фигура стои, съ глава наклонена на ржка и сѣкашъ е потопена въ дълбоки мисли. На предѣ ѝ стоятъ нѣколко броеве отъ първа година на *Читалище, Изложението на православната цѫрква*, всички броеве на *Вѣкъ* и ржкописа на *Дяволското блато.* Нѣколко тетради отъ прева на *Скѫперника* са видятъ на едно кюше на масата.

Когато *Баба-Гавра* влѣзва, (тя познала въ тъзи фигура, миропомазанното чадо), то омисленната фигура потреперала и скочила:

Идеитѣ ми, идеитѣ ми! подивѣло и съ единъ продранъ гласъ извикало миропомазанното чадо. Моитѣ идеи, които азъ толкозъ време галихъ и милвахъ, които захванѫхъ да развивамъ въ дивнитѣ членове на *Читалище* подъ заглавие *напрѣдѣкъ* и които искахъ да овѣнчѣѫ съ единъ редъ *прехласнѫти*, (сирѣчь великолѣпни по Богоровски) членове въ *Вѣкъ*, тѣзи идеи, които едно време ходихъ да сбирамъ по еврейскитѣ гробища на Ортакьой, ето ги най-послѣ поразени, распилѣни и побѣдени. Уви, о милички мои демончета, защо са оплашихте, защо побѣгнѫхте отъ мене! О Богове, о небеса, азъ непобѣдимийтъ, побѣдихъ са отъ единъ младъ момъкъ, отъ единъ ученикъ. Той ма поразн, той ма распилѣ, той потъпка моитѣ идеи и великата слава, която щѣхѫ да ми донесѫтъ. Уви! и . . . причернѣ му на очитѣ та паднѫ.

⁂

Екътъ отъ паданьето на миропомазанното чадо са чу въ отсрѣщната стая. Една фигура са впуснѫ въ стаята за да види що е станѫло.

— Миропомазанното баяндисало, разнесе са слухъ изъ островчето. Въ малко време стаята бѣше испълнена отъ нѣколко фигури, които искахѫ да узнаятъ причината на това злощастие.

— Той . . . ученикътъ, ... гордъ, . . . той ми распилѣ миличкитѣ демончета . . . той . . . демагогътъ . . . редакторъ на единъ български вѣстникъ . . . мене който не въспримахъ да отговарямъ никому . . . . порази ма. Тъй брътвяше той!

Всичкитѣ разбрахѫ причината на злощастието. И зехѫ новитѣ вѣстници *Вѣкъ* и *Напрѣдъкъ* и четохѫ ги съ внимание. Една студена вода свѣти миропомазанното чадо.

То станѫ сѣднѫ на мѣстото си и са омисли. Едному жалба дожалѣ отъ това отчаятено зрѣлище и зрѣло и прѣзрѣло обмисли какъ можаше да растуши това любезно *клати шапче.* Въ това време бѣше настанѫла глуха тишина и той издигнѫ своя гласъ и заговори съ всичката сладкодумность:

⁂

Любезно чадо и ви господиновци, които сте събрани тукъ! — Злото е дошло и ний не трѣба да стоимъ съ сгѫрнѫти ржцѣ и трѣба да потърсимъ средство за премахваньето му. Вѣстникътъ въ който са поразяватъ миличкитѣ демончета на нашето *клати-шапче* е такъвъ, който народътъ почита и уважава, защото той не служи на никои господари. Този вѣстникъ има една такава репутация, която безъ друго трѣба да съсипемъ, ако искаме да бѫдемъ спокойни. Его на къмъ кѫдѣ трѣба да са обѫрнѫтъ всичкитѣ усилия на съчинителътъ на миропомазанний листъ (дума употребена на мѣсто дрипель). Какво трѣба да са пише и какъ, то остава на съчинителътъ да го размисли. Нашата длъжность е да му дадемъ куражь, сирѣчь малко умъ, малко металъ и нѣколко заповѣди.

— Да будетъ по словесамъ вашимъ, продумало *клати шапчето*, което усѣтило да му са проведря предъ очитѣ и да му са постоплѝ сърчицето. На вашитѣ повели! Такимъ образомъ поразенъ будетъ Напрѣдъкъ, демагогический органъ, отъ името на който са растреперватъ моитѣ демончета. Аминъ.

ПИСМА И ОТГОВОРИ.

Чудно е какъ листътъ ни е изльзвалъ редовно въ наше отсѫтствие, като всичко е трѣбвало да са земе на вересия. При всичко туй, послѣднитѣ двѣ седмици са е побъркало редовното му испращанье по пощитѣ защото тамъ са искатъ пари въ брой! И ний, щомъ пристигнѫхми и сѣднѫхми на писалището си, видѣхми са заобиколени отъ разни заемодавци! Какво да правимъ, когато отъ нийдѣ почти пари не ни са испровождатъ? Молимъ прочее и пакъ почитаемитѣ си спомоществователи и приятели да побързатъ и съ първа поща да ни извадѝтъ отъ туй критическо положение!

Въ Руссе. Г-ну Ш. — Приехми испроведеното количество, благодаримъ ви. Ами не мисли ли Читалището въ града ви да ни заплати това що ни дължѝе отъ вето! Да чаками ли йоще?

Г-ну Ж. Кѫдѣто и да е. — Побързайте да ни внесете остатъка отъ ония пари, които преди толкозъ време сте зели за наша сметка.

Въ Г... Господа, Дадохми вѣра на подписитѣ и на общинския ви печатъ и испращали сми ви редовно вѣстницитѣ. Защо ни не платите поне сега?

ИЗВѢСТИЕ

Единъ учитель който познава основно турский езикъ, който има елементарни познания и нѣколко-годишна практичность въ учителското поприще, търси мѣсто. Който община са нуждае отъ такъвъ, нека са отнесе до Редакцията.

Въ Печатницата на Д. Арамиана.